

Τέχνη για να Ζεις

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όλη η ζωή πλέκεται από δύο στοιχεία. Την ανθρώπινη αμαρτία και την παρέμβαση του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου.

Και ενώ σε στιγμές αυτογνωσίας του ο άνθρωπος αποδέχεται ότι το κύριο πρόβλημά του είναι η αμαρτία, φαίνεται εντελώς απρόθυμος να μελετήσει και να ασκηθεί στο πως θα παλεύει τον αντίπαλό του διάβολο, έναν αντίπαλο που μπαίνει τόσο εύκολα στην ανθρώπινη ζωή και την καθορίζει.

Ο τρόπος του είναι γνωστός. Οι πατέρες της εκκλησίας έχουν αναλώσει την ζωή τους στην πάλη με τον διάβολο και γι' αυτό είναι οι δάσκαλοί μας. Και μας διδάσκουν το πως εισχωρεί το κακό μέσα στις σκέψεις μας και στα συναισθήματά μας, ελέγχοντας απόλυτα συμπεριφορές, κινήσεις, ομιλίες, πράξεις.

Ο άνθρωπος, πολλές φορές, μετά την παρέμβαση του διαβόλου που κοιμίζει την συνείδηση και οδηγεί τα πράγματα εκεί που θέλει, φαίνεται να ξυπνά σαν από ύπνο και δεν μπορεί να αναγνωρίσει τον εαυτό του στις πράξεις ή στα λόγια που προηγήθηκαν. Σαν να ήταν τότε ένας άλλος.

Με όλη αυτή την ακαταστασία να βασιλεύει στο ανθρώπινο πρόσωπο, πως να βρείς εκεί την χαρά, την ισορροπία, την ενότητα. Αντίθετα αυτό που συναντάς είναι η δυσθυμία, η ένταση, η μοναξιά, η λύπη.

Όμως ένας ολόκληρος παράδεισος κρύβεται μέσα στην Εκκλησία μας. Παράδεισος χαράς, κεφιού, ελευθερίας, ανιδιοτέλειας, σχέσης με τα πάντα. Όταν συναντάς άνθρωπο που τον χαρακτηρίζουν τα πιο πάνω, ξέρεις ότι εργάζεται συνειδητά ή ανεπίγνωστα μια μυστική εσωτερική εργασία πάλης κατά των δαιμονικών δυνάμεων. Που την έμαθε; Ποιός τον δίδαξε; Πως μπήκε σ' αυτή την διαδικασία; Πρέπει να πλησιάσεις την κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Θα δείς σε κάθε μια το πως έμαθαν οι άνθρωποι αυτοί να παλεύουν το κακό στην ζωή τους.

Ας δούμε και τα γεγονότα της καθημερινότητάς μας. Η κρίση που κυριαρχεί, η κενότητα που βασιλεύει σε πολλές ψυχές, η κατάθλιψη που γενικεύεται μέρα με την μέρα, ο εγωκεντρισμός, τα ερείπια των διαλυμένων γάμων που πληθαίνουν, τα νέα παιδιά που παραδέρνουν μέσα στην κουφότητα και την επιπολαιότητα.

Μπορεί κανείς να βλέπει όλα αυτά και να μην τα συσχετίζει με όσα είπαμε πιο πάνω; Δεν θα δει πίσω απ' όλα αυτά την άγνοια και την αδιαφορία στην παρουσία του κακού, δηλαδή των δαιμονικών δυνάμεων, και την απουσία κάθε μορφής πάλης εναντίον τους; Μεγαλώνει ένας νέος άνθρωπος και δεν του λέμε οι μεγαλύτεροι ποιός είναι ο αντίπαλος. Που βρίσκεται. Πως κινείται.

Η τραγωδία είναι να βλέπεις να πέφτουν νέες, τρυφερές ψυχές στα χέρια του διαβόλου και να γίνονται αθύρματα, παίγνια του. Ναρκωτικά, αλκοολισμός, σεξισμός, μοναξιά, κατάθλιψη και, τόσα άλλα δείχνουν τον σύγχρονο δαιμονισμό μιάς άρρωστης κοινωνίας.

Και, όλα αυτά γιατί, αφήσαμε την πείρα των πατέρων μας, απομακρυνθήκαμε από την ζωή τους και, τώρα αυτοσχεδιάζουμε. Το να μεγαλώνεις παιδιά για πολλούς γονείς δεν είναι μια τέχνη που υπακούει, σε κανόνες αυστηρούς κερδισμένους με αίμα στην πάλη με το κακό, αλλά είναι χοδροειδής επιπολαιότητα, γεμάτη έπαρση και, αλαζονεία, στοιχεία από τα οποία είναι γεμάτη η εποχή μας.

Έλεγε κάποιος ότι μάνα δεν γίνεσαι με το να κάνεις ένα παιδί· όπως δεν γίνεσαι πιανίστας με το να αγοράσεις ένα πιάνο.

Όλα είναι θέμα τέχνης· της μεγαλύτερης από όλες τις τέχνες· την τέχνη της ζωής. Κυρίως ενάντια σ' όλη την καταστροφική δύναμη των δαιμόνων που έρχονται να ακυρώσουν, να μηδενίσουν, να χλευάσουν την ζωή μας. Γι' αυτή την ζωή που ο Κύριός μας μαρτύρησε για να την αναδείξει και να την σώσει.

Μακάριοι, λοιπόν, οι κάτοχοι αυτής της τέχνης της ζωής. Μακάριοι όσοι πήραν σοβαρά τη ζωή τους. Μακάριοι όσοι σεβάσθηκαν το δώρο που μας δόθηκε.

Πηγή: «Αγία Ζώνη», Περιοδική Έκδοση Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων, Τεύχος 19, Αύγουστος 2010.